

מחנכת של ג'נרל קאסם סולימני, ג'נרל העולם האסלם והמפקד הכוח הקודס של משמרת המהפכה, לבתו "פטמה" על פילוסופיית החיים, ג'האד (לחימה בבסיס אידאולוגיה) ורצון לשהאדת (לההרג בדרך אידאולוגיה) בהגנה מדכים וילדים מופחדים בכל עולם.

בשם השם

האם הנסיעה יש הנסיעה האחרון שלי או יש דבר אחר בגורלי? אני שבע רצון בכל מה שיש בגורלי. אני כותב לך בנסיעה שבזמן התגעגותך כשאני לא יהיה בעולם להיות זיכרון לך. אולי גם מוצאת באותו דבר מיוחד להיות יתרוךך.

כל פעם שמתחיל נסיעתי, חש לא אראה אתכם. פעמים בתוך בדרך את הפנים הנעימים שלכם אחד אחד דמיתי נגד עיניימי ופעמים בכיתי לכם. התגעגעתי לכם אבל פקדתי אתכם באדוני. זמן קצר היה לביטוי של אהבתי ולא יכולתי לדבר בתוך תוכו על אותה עמכם. יקירתי, היית רואה שמי עומד פנים מראה אומר לעיניימו: אני אוהב אתכם? אתם נמצאים לי עיניימי מה אומר לכם ומה לא אומר. יותר מעשרי שנים הידאיגתי אתכם ולא יכולים לישון בנוח וכל הזמן הייתם בפחד. בתי פעמים חשבת וחושב שמה עושה עד אתם להיות יותר פחות דאגה, ראיתי לא יכול לעשות מלבד זאת. ואתה יודעת זו לא היתה בשביל ענייני לצבא וגם לא בשביל עבודתי. מעולם איש כפה אותי. לא בתי, אני לא רוצה להדאיג ולהבכות או חלילה לעזוב אתכם בשביל עבודתי או אחריותי.

ראיתי כל אדם בעולם היה בוחר מטרה בחיימו. אחד לומד אחד מילמד. אחד עוסק אחד חקלאות ומיליונים דרכים אחר או זה יותר טוב שאומר במספר אנשים נמצא דרך וכל אחד בוחר שיטתו. חשבתי מה בחרתי בחיימי? היבנתי שכל דבר בעולם זמני. כמה ימים חיה בעולם ואכר-כך מת. אם רציתי להיות העוסק בסוף חיימי נשאר כמה בתים ומכוניות ומטבעים אבל זה אין אפקטיבי לגורלי. רציתי לחייות לכם. אני אוהב אתכם כל-כך שאם להיות לכם כאב זה כאב חש בכל גופי ואם להיות בעיה לכם רואה עצמי בתוך אש. אני צריך לבחר רק אדוני אחרת כל איש אשיר או חזק בסוף חיימו נחלה ומת מפני שאני חובר אדוני עד אחר מוותי לשמור אתכם. הפעם הראשון להודות למשפט הזה; מעולם לא רציתי להיות איש צבאי לא אהבתי לקבל תואר. אני מעדיף רק מילה "קאסם" בכל דבר. אני אוהב לקרוא אותי כל אחד רק "קאסם" בלי תוארי צבאי לכן רוצה לכתוב לקברי "לוחם קאסם" לא אפילו קאסם סולימני.

יקירתי רציתי מאדוני שמילא לבי מאהבתו. לא בחרתי המטרה שהורג אנשים. את יודעת, אני לא יכולה לראות להיערף עוף, אם יש בידי רוב רק לעומד נגד רצחנים וטרוריסטים. אני לוחם מוסלם שאוהב לההרג בדרך ההגנה מעם מדכים, ילדים ונשים מופחדים ועקורים. אין להם מקלט הם בלבד בעולם.

בת יקירתי, אני שייך למשמרות המהפכה שלא צריכה לישון עד אחרים לישון בנוח. הקריבתי נוחי עד אחרים ישנים בנוח. מה לעשות להם שאין להם משיח. ילד בוכה ונשים מופחדים איך לחייות עם כל-כך אי צדק. תני לי ללכת. תפקדו לאדוני.

בתי! אני עיף מאוד. שלושי שנים לא סגרתי עיניימי עד ברשלנותי לא להריף ראש ילדה. כאשר חושב אולי הילדה יכולה להיות אותך או אחותך, זינב, או הבחור שהובא במזבח אפשר להיות חוסין ורזה לי לכן אני לא צריך לעבוד? צריך שקט? צריך לעסוק? לא יקירתי, לא יכול לחייות ככה.

" ואשלם ועליכם ורחמתולאה "